

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **D. K. H.**, státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2009, č. j. CPR-10787-1/ČJ-2009-9CPR-V227,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.11.2009, č. j. CPR-10787-1/ČJ-2009-9CPR-V227 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 6.800,- Kč, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice, Inspektorátu cizinecké policie Jindřichův Hradec ze dne 27.5.2009, č.j. CPCB-8591-55/ČJ-2008-63KP, jímž bylo v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo žalobci správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Doba k vycestování z území Čespubliky byla stanovena na 15 dnů ode dne nabytí právní moci

rozhodnutí. Podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaný v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení a následně se vyjádřil k námitkám žalobce. Konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ust. § 50 zákona č. 500/2004 Sb., tedy zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž byla podle žalovaného účastníku řízení poskytnuta ve smyslu ust. § 4 a § 6 odst. 2 téhož zákona potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ust. § 36 odst. 1, 2, 3 tohoto zákona dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nálezacím správním orgánem byl podle žalovaného skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a náležitě popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce v žalobě namítal, že výrok žalovaného je postižen vadou, když správní orgán nezákonně spojuje dobu platnosti, tedy dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky, s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Dále žalobce namítal nezákonné posouzení předběžné otázky a v samotném průběhu řízení o správním vyhoštění žádal dle § 64 zákona č. 500/2004 Sb. o přerušení správního vyhoštění, dokud nebude pravomocně rozhodnuto o přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto důležité dokumenty, podklady a to sdělení Úřadu práce v Jindřichově Hradci ze dne 29.10.2008, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29.10.2008, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 29.10.2008 a ze dne 2.3.2009, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30.10.2008 č.j. CPCB-8591-12/ČJ-2008-63KP, závazné stanovisko ze dne 30.10.2008, vyjádření Obecního živnostenského úřadu Jindřichův Hradec ze dne 29.10.2008, odvolání ze dne 3.11.2008, rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27.1.2009 č.j. CPR-16903/ČJ-2008-9CPR-V255, závazné stanovisko k možnosti vycestování ze dne 27.3.2009, rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice, Inspektorátu cizinecké policie Jindřichův Hradec ze dne 27.5.2009, č.j. CPCB-8591-55/ČJ-2008-63KP, odvolání ze dne 3.6.2009 včetně jeho doplnění ze dne 22.6.2009 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2009 č.j. CPR-10787-1/ČJ-2009-9CPR-V227.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Správní orgán ve výroku vyslovil, že doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Tím, zda lze takovýto výrok učinit, se zabýval Nejvyšší správní soud, který rozhodl v rozšířeném senátu usnesením ze dne 30.7.2013 č.j. 9 As 131/2011-63 tak, že: „Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12.

2011, byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, a byl oprávněn stanovit celkovou délku této doby. Nebyl však oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude běžet v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“ V odůvodnění pak rozšířený senát mimo jiné uvedl, že „... § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, neumožňoval správnímu orgánu, aby k tíži vyhošťovaného cizince stanovil dobu zákazu jeho vstupu na území tak, že ji zcela ztotožní s dobou, resp. s jednotlivými časovými úseky, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Takové stanovení doby zákazu vstupu totiž předpokládá, že může dojít k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění až v průběhu této doby, a to např. tím, že vyhošťovaný cizinec požádá až po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Tím by se ovšem jednotná doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, rozdělila do více samostatných časových úseků přerušovaných právě těmi obdobími, po něž by rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo z různých důvodů vykonatelné.

Byť by se jevílo i takové stanovení doby zákazu vstupu na území v souladu s účelem daného institutu, je třeba trvat na tom, že pro takový postup právní úprava účinná od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 správní orgán nezmocňovala. Jak konstatoval již devátý senát v předkládacím usnesení, princip uplatňování veřejné moci jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), uvedený postup v daném období vylučoval, neboť tato praxe neměla oporu v zákoně.

Až znění § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, účinné od 1. 1. 2012, přineslo změnu, o kterou správní orgán nad rámec svých pravomocí předmětným výrokem svého rozhodnutí usiloval. Podle tohoto nyní účinného ustanovení se totiž doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nezapočítává do doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR. Tento účinek tedy nastává podle současné právní úpravy ze zákona, aniž by tak musel správní orgán výrokem svého rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně stanovit.“

Pokud pak jde o námitku nezákonného posouzení předběžné otázky a žádosti žalobce o přerušování správního řízení, dokud nebude pravomocně rozhodnuto o přestupku, k tomu soud uvádí, že k otázce, zda rozhodnutí o přestupku je zákonem stanovenou podmínkou pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se již správní soudy ve svých rozhodnutích vyjádřily. Tímto se ve svém rozsudku ze dne 20.4.2006 č.j. 1 Azs 86//2004-59 již zabýval Nejvyšší správní soud a konstatoval, že „Stěžovatel učinil spornou právní otázku, zda byl pro účely rozhodování o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců vázán podle § 40 odst. 1 správního řádu rozhodnutím Okresního úřadu

ve Zlíně o uložení pokuty v blokovém řízení žalobci za přestupek dle § 28 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích. [...] Otázka, zda cizinec je na území zaměstnán bez povinného povolení k zaměstnání, tak je přímým předmětem řízení o správním vyhoštění cizince. Zjištění skutkového stavu ohledně této otázky a právní závěr o naplnění konkrétní skutkové podstaty, tak správní orgán rozhodující o správním vyhoštění provádí samostatně. Z toho plyne, že v daném případě nebyly správní orgány vázány předmětným rozhodnutím Okresního úřadu ve Zlíně o uložení pokuty v blokovém řízení žalobci za přestupek dle § 28 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích, a to i přes obdobný předmět zjišťování skutkového stavu [...]. Otázka

zaměstnání žalobce na území České republiky bez povinného povolení k zaměstnání nebyla v rámci řízení o jeho správním vyhoštění otázkou předběžnou, § 40 správního řádu tak nebylo možno aplikovat.“

Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 Ca 275/2007 - 43, uvedl: „Vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění [...] nezávisí na předchozím vyřešení otázky, zda protiprávním jednáním cizince byl či nebyl spáchán přestupek. Je pravdou, že jednání, se kterým ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona pobytu cizinců spojuje opatření v podobě správního vyhoštění („pobývá-li cizinec na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu není oprávněn“), je v podstatě totožné s jednáním, které je znakem skutkové podstaty přestupku podle § 157 odst. 1 písm. m) téhož zákona („zdržuje se na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu není oprávněn“). Ze zákona o pobytu cizinců však nelze dovodit, že by policie nebyla oprávněna vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud předtím cizinci neuložila sankci za přestupek, jehož se tímto protiprávním jednáním dopustil. Řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních (správní vyhoštění nemá, na rozdíl od sankce ukládané v přestupkovém řízení, trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7, ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví). Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, se tedy v řízení o uložení správního vyhoštění oprávněně nezabýval tím, zda žalobkyně vytykávaným jednáním spáchala též přestupek, žádný úsudek v tomto směru si nečinil, ale zkoumal výlučně to, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zakotvené v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona pobytu cizinců. Tento postup byl zcela v souladu se zákonem.“

K dané námitce lze tedy stručně shrnout, že správní orgán při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění posuzuje naplnění podmínek stanovených zákonem č. 326/1999 Sb. Předmět řízení o přestupku nelze ztotožňovat s řízením o správním vyhoštění vedeným v režimu zákona č. 326/1999 Sb. Ačkoli v obou věcech může dojít k posuzování shodných skutkových okolností, posuzované právní otázky jsou odlišné. Nelze se tak ztotožnit s právním názorem žalobce, že správní řízení o vydání rozhodnutí správního vyhoštění je závislé na řešení předběžné otázky o přestupku. Tím, že správní orgány samostatně postupují v řízení o přestupku a o správním vyhoštění, ani neporušují základní zásady právního státu vyjádřené v člancích 2 o dst. 3 Ústavy České republiky a 2 o dst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Ohledně protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 29.10.2008, ten byl sepsán podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Z protokolu je pak zřejmé, že žalobce byl seznámen s podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Rovněž pak je tato skutečnost zřejmá i z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 2.3.2009, kde byl žalobce opětovně seznámen s podklady pro rozhodnutí.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení.

Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady právního zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) dle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady řízení tedy činí celkem 6.800,- Kč, jak je ve druhém výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení
Simona Štěpinová